

лише особистим прикладом – власною поведінкою. Однак для цього необхідно досягти певного ступеня соціальної та особистісної зрілості.

І.Швець І. Компетентність управлінського персоналу: формування, розвиток та ефективність використання / І.Швець, С. Позднякова// Україна: аспекти праці. – 2011. - № 1. С.31-36.

Русановська О.А.

к.е.н., асистент

Національний університет «Львівська політехніка»

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОЦЕСУ ПРИЙНЯТТЯ СТРАТЕГІЧНИХ ЛОГІСТИЧНИХ РІШЕНЬ

Досягнення ефективних результатів діяльності будь-якого підприємства безперечно пов'язане з плануванням його поточних, тактичних та стратегічних рішень. Враховуючи, що оперативні та поточні плани повинні підпорядковуватись генеральній стратегії підприємства, то доцільно суттєву увагу приділити формуванню та прийняттю саме стратегічних планів та рішень.

Логістичні стратегії класифікують за різними ознаками та виділяють різні їх види. Загалом, серед логістичних стратегій можна виділити наступні: мінімізації витрат та інвестицій в логістичну діяльність підприємства, максимізація обсягу інвестицій в логістичну діяльність та покращення логістичного обслуговування клієнтів, максимізація прибутку підприємства через збільшення доходу, що базується на реорганізації логістичних процесів підприємства з метою досягнення вищезгаданої цілі, підвищення конкурентоспроможності, застосування логістичного аутсорсингу [0].

Однак, в процесі формування логістичної стратегії підприємства, важливим є не лише вибір виду стратегії, визначення спрямованості стратегії, але й процес прийняття стратегічного рішення, вибір оптимального рішення серед можливих альтернативних варіантів.

Важливість та актуальність пошуку шляхів вибору оптимального варіанту рішення зумовлюється значними динамічними змінами в суспільстві та цілому світі, стрімкій зміні цінностей та потреб фактичних і потенційних споживачів, економічній нестабільності та науковим проривам. Таким чином, методи, які застосовувались у минулому столітті, чи навіть десятиліття тому назад, для прийняття стратегічних рішень втрачають свою актуальність та ефективність в сьогоденні.

Сьогодні вже незавжди ефективно буде приймати стратегічні рішення лише на досвіді попередніх років діяльності підприємства, бо в майбутньому вплив факторів зовнішнього середовища може змінитись у порівнянні з попередніми роками.

Проте, важливість планування стратегічної діяльності є безперечною, тому що тільки те підприємство, яке змогло розглянути усі можливі варіанти розвитку подій і підготуватись (навіть до найгіршої ситуації) зможе вчасно відреагувати на зміну потреб ринку та забезпечити актуальність своєї логістичної діяльності.

Таким чином, коли спостерігаються нестабільні умови зовнішнього середовища та складність врахування досвіду функціонування логістики в минулих періодах, ефективним способом прийняття стратегічних логістичних рішень буде застосування економіко-математичних методів прийняття рішень в умовах невизначеності, зокрема: критерій Байєса, критерій мінімуму середнього ризику, критерій Ходжеса-Лемана, критерій Лапласа, Севіджа, Вальда, Гурвіца та ін.

Застосування запропонованих методів прийняття стратегічних логістичних рішень дозволить формувати економічно обґрунтовані логістичні стратегії з врахування можливих

варіантів розвитку подій зовнішнього середовища функціонування логістичних процесів підприємства.

1. Cerheev, V. Y. (2007), "Most widespread logistic strategies", [Online], available at: http://www.elitarium.ru/2007/12/11/logisticheskie_strategii.html.

Самодурова Д.А.

аспірант

Інститут економіки промисловості НАН України

ДЕЯКІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЇ ВИРОБНИЦТВА НА ПІДПРИЄМСТВАХ

1. У сучасній економіці для забезпечення довгострокового розвитку та конкурентних переваг підприємства інноваційний розвиток стає необхідною умовою. Це спонукає підприємства до інтелектуалізації своєї діяльності, безпосередньо до інтелектуалізації виробництва.

Інтелектуалізація виробництва – невід’ємна складова на шляху до прогресу. Зростання ролі новітніх технологій має об’єктивні передумови, пов’язані з:

1) створенням гнучкої моделі виробництва, зміна технологічних режимів відбувається швидко, без особливих трудовитрат та витрат часу;

2) заміною старого обладнання на нове з більшим терміном експлуатації;

3) можливістю економії завдяки більш ефективній експлуатації обладнання.

Інтелектуалізація – один з важливих факторів сучасного виробництва. Працівники, що приймають участь у процесі інтелектуалізації, можуть самі виробляти нові знання, втілювати нові технології, контролювати кінцевий продукт сучасного матеріального виробництва, тобто здатні самі здійснювати виробничий процес [1, с.32].

Концепцію інтелектуалізації виробництва досліджено багатьма іноземними вченими, такими як М. Місікофф, М.Кандуччі, Н.Майден, А.Уолтер тощо. Окремі аспекти інтелектуалізації виробництва розглянуті у роботах вітчизняних вчених А.В.Дороніна, О.Б.Бутнік-Сіверського, О.О.Другова тощо.

Результати дослідження літературних джерел дозволили виявити ряд підходів до визначення інтелектуалізації виробництва.

Поняття «виробництво» використовується на макро- та мікрорівнях. У широкому значенні інтелектуалізація виробництва – це інтелектуалізація продуктивних сил та економічних відносин, у вузькому – процес, який стосується безпосередньо виробництва ті відповідних суб’єктів економічних відносин, що функціонують і розвиваються у цій сфері [1, с.31]. Згідно зі твердженням автора, основним компонентом категорії «інтелектуалізація виробництва» є знання, носієм та обробником яких є особа розумової праці.

О.К. Бояринова визначає інтелектуалізацію виробництва як сукупність комплексу заходів з перетворення традиційних функцій, виробничих та економічних відносин на системне та структурне переформатування змісту та результатів виробничих процесів на підприємстві, набуття нового вмісту функцій діяльності виробничих відділів, ролі її працівників [2, с.77].

А.В. Доронін пропонує підхід, згідно з яким інтелектуалізація виробництва здійснюється через зростання рівня освіченості, що, на його думку, є головним джерелом формування інтелектуального капіталу соціально-економічних систем. Вчений визначає сучасні виробничі організації як соціально-економічні системи [3].

О.Б. Бутнік-Сіверський зазначає, що інтелектуалізація виробничих систем дозволяє в короткі строки та з високою ефективністю використати у виробництві інтелектуальний та науково-технічний потенціал країни. Основою цього процесу є трансформація